

MEER GELUK MET MINDER GELD

Leven in vrijheid

JELLE VAN DER ZEE

MEER GELUK
MET MINDER GELD

MEER GELUK
MET MINDER GELD

Leven in vrijheid

JELLE VAN DER ZEE

*Dank aan Annemieke,
de vrouw naar mijn hart
de vrouw naar mijn hand
mijn grootste fan
en nu de vrouw boven mij!*

Uitgave 2009

Tweede, gewijzigde druk 2010

Tekstbehandeling: John Sanders, Zeist

Opmaak en druk: Parel Promotie, Groenekan

Handbindwerk: Roose, Maartensdijk

Foto voorpagina: Agricultural show, Brodick (*Isle of Arran*), 2007

Inhoud

De kleine held...	5
Met Van der Zee hier!	9
Op de step	17
Blow That Horn!	21
Droomlandje...	29
Tarzan in De Bilt	35
Dág krant!	39
Ware liefde...	45
Mr Spiegel's Famous Spiegeltent	49
Niks over hockey?	53
Biografie	55

La Sieste van Vincent van Gogh

De kleine held...

Wij hadden thuis een door iemand zelf gemaakte houten speelgoedgarage met een rond gebogen triplex dak, wat raampjes en twee garagedeuren. De garage was ook een ideale opbergplaats voor het losse speelgoed. Als we uitgespeeld waren, ging al het speelgoed in de garage en was meteen alle rommel opgeruimd.

Ik heb een keer ontdekt dat ik zelf in de garage kruipen kon en de deurtjes achter me dicht kreeg. Of het met de moederschoot te maken heeft weet ik niet, maar ik vond het iets geweldigs. Ik heb eigenlijk niet meer nodig dan een kleine ruimte om me heen om me gelukkig te voelen. Ik kreeg er ook bewondering voor en als ik er in andermans tegenwoordigheid uitkwam, voelde ik me heel wat, een held misschien. Ligt hier de basis voor mijn *performers*-gedrag en al mijn kleine verspreide, rijdende en varende knutselhuisjes?

Ik denk dat ik vroeger een soort verlegenheid had die zich het sterkst manifesteerde bij heilig moeten (de kerk, de familie, de maatschappij). Wat ik heel erg vind is dat ik in een

bepaalde groep zou thuishoren. Ik ben me na de sociale revolutie in de jaren zestig bewust geworden dat ik nergens bij wil horen, zeker niet bij de christelijke fatsoenswereld of het kakkineuze hockeywereldje waar ik uit kwam, maar ook dat ik niet monomaan wil zijn. Ik krijg ook snel genoeg van veel hetzelfde doen. Mijn talenten voor muziek, sport en mijn werk heb ik enkele jaren maximaal en met succes benut en vervolgens weer losgelaten. Soms zelfs tot mijn eigen verbazing. Ik heb de christelijke cirkel van onze familie doorbroken, mijn hockeyloopbaan op een hoogtepunt beëindigd en jazzbands op een hoogtepunt verlaten. Onder het motto 'Meer Geluk Met Minder Geld' mijn baan van de ene dag op de andere opgezegd, een slecht huwelijk afgebroken, wel zes klantrelaties onverwacht opgezegd en mijn meest succesvolle Famous Spiegel tent op een hoogtepunt verkocht. Ik zou zelfs zonder mijn unieke verworven woonplek kunnen leven en ik weet zeker dat ik bij een ongeneeslijke ziekte zelf mijn leven kan beëindigen.

Ik heb ooit overwogen om een boekje te schrijven met de titel 'Laat de boeren maar dorzen...' en met als omslag *La Sieste* van Vincent van Gogh. Het is voor mij het meest aansprekende schilderij van Van Gogh. Vooral het moment, de rustpauze tijdens het werk, het

buitenleven en de vrouw van de boer. Is de vrouw van de (melk-)boer niet een begrip in de psychologie? Voor mij wel. Je vrouw moet je maat zijn, in alles! Zó wil ik leven!

Op het kruispunt van twee eeuwen heb ik aan mijn *longtime-jazzmate* en sociaal-psycholoog Din Binkhorst gevraagd wat er gebeurt als ik een punt zou zetten achter mijn arbeidzame leven met stropdas, business-suit en Breitling-horloge. Op zoek naar volmaakte vrijheid. Zijn antwoord was: “Schrijf je maatschappelijke levenspanorama door terug te kijken op wat je meegemaakt hebt en je zult zien, jouw drang naar vrijheid is niet te temmen. Dan ben jij het gelukkigst.” En verdomd, hij had gelijk.

Een paar hoofdstukjes worden mijn levenspanorama. En dan nu in dit boekje. Laat de boeren maar dorsen: méér geluk met minder geld.

Vader op Ben Trovato met Humber Essex, 1931

Met Van der Zée hier!

Zo neemt vader Sjoerd van der Zee in Bilthoven de telefoon op. Een man van standing. Firmant, fabrikant, zakenman. Het zijn de begrippen waarmee geslaagde ondernemers worden aangeduid. Het betekent ook dat alles in hun leven, ook het gezin, in het teken staat van de zaak, de firma. Verf in het geval van vader Van der Zee. Fortis verf.

Nog ver vóór de AMEV in Utrecht de naam voor de sector verzekeringen en banken claimt. Mijn vader zal het ook wel ergens vandaan gesnoept hebben. Dat was zijn handigheid. 'Economie is gebaseerd op navolging' heeft een professor mij eens uitgelegd toen de door mij al tien jaar geregistreerde naam 'Spiegeltent' schaamteloos door anderen werd gebruikt.

Vader was geen echte *entrepreneur*, die scheppend met eigen ideeën de markt opkomt. Hij was een ondernemende ambachtsman, die in de overgebleven verfbussen van het Groningse schildersbedrijf van zijn plotseling overleden vader, noodgedwongen handel ziet. A plus B is C. Olie plus verfpoeder is verf. Hij weet als jongen van 21 hoe je antiloodwit kunt maken, een product dat een perfecte rot- en roestwerende ondergrond vormt voor

witte verven. Sjoerd senior trekt naar Utrecht en begint in 1921 de Nederlandse Antilood-wit Fabriek met als slagzin 'Het Wit met Pit'. Ik had het kunnen bedenken.

Het bedrijf komt moeilijk op gang, want terwijl hij met drie kinderen in Bilthoven de romantische villa Ben Trovato bewoont, sterft in 1931 zijn jonge vrouw Aagje de Jong aan een nierbekkenontsteking. Vader Sjoerds verffabriekje in Utrecht lijdt eronder en mede door de crisistijd krijgt hij ook nog een onroerend-goedfaillissement aan zijn broek. Maar hij komt er bovenop. Misschien wel mede door de stoere donkerharige Rotterdamse katholieke Corrie van Lent, die hij in Zeist bij het benzine tanken ontmoet. Ondanks de twee geloven verleiden ze elkaar – gereformeerd en katholiek op één kussen, dat is nog eens echte zonde! – en trouwen ze in 1932. Tot aan het eind van de Tweede Wereldoorlog komt er een tweede leg Van der Zee's met zeven kinderen. Twee meisjes en vijf jongens worden het. Zou vader aan het eind van de week op zaterdag ook thuisgekomen zijn met de roep "met Van der Zée hier!?"

Hij krijgt het nog behoorlijk lastig. Hoe voed je al die mondjes in oorlogstijd? En hoe houd je je zaak runnende? Hij heeft nu een bedrijfspand in Bilthoven en mag aan schildersbedrijven voor scheepswerven en vliegvelden leveren. Ook groene prutverf voor hangars

op vliegveld Soesterberg. De zaak loopt voortvarend: hij rijdt in een mooie Opel Kapitän en hij koopt in 1939 voor 17.500 gulden de witte villa Blankeweer in de Lassuslaan in Bilthoven.

Afgunstige concullega's proberen hem echter te vernaggelen door te suggereren dat hij aan de Duitse bezetter levert. Zijn bedrijf wordt aan het eind van de oorlog zelfs stilgelegd, de concurrent haalt zelf de machines eruit(!) en vader wordt vastgezet en beschuldigd van collaboratie! Na de bevrijding neemt hij de draad weer op, nu in een bedrijfspand in Den Dolder. Het succes lacht hem toe. Zoons Etie, Sjoerd jr., Jan en Frank maken carrière in de verf.

Mondainiteit bevalt hem ook goed. Hij rijdt in de jaren vijftig al in een grote Amerikaanse slee, een donkerblauwe Kaiser Rotterdam De Luxe, waar we alle negen in kunnen. Vaders grote trots is met alle zeven kinderen en moeder op zondagmorgen een hele rij te vullen in de Bilthovense Hervormde Noorderkerk. Kijk mij eens, Lieve Heer!

Als broers Hans, Jan en Sjoerd in de jaren vijftig naar Canada emigreren, probeert vader zijn inmiddels sterk verbeterde antiroestverven Fortiplex Primer en Fortis Ventral ook in dat land te slijten, wat met wisselend succes lukt.

*Vaders zeventigste verjaardag
op Blankeweer in Bilthoven, 1965*

Nu de welstand hem echt begint toe te lachen – in de winter met de Jaguar op de boot naar Tenerife – worden ook nazaten van een zekere Jan Alles (*what's in a name?*) wakker.

Vader blijkt na het plotselinge overlijden van zijn vader in 1916 met hulp van 'oom' Jan Alles een feitelijke schuldverklaring getekend te hebben voor alle kosten die behoren bij de overname van het stilgevallen schildersbedrijf, inclusief het doorlopende huishoudgeld van zijn moeder met acht broers en zusters.

In 1946 blijkt een gepensioneerde aangetrouwde politiemann van de familie Alles nog eens in de erfstukken gedoken te zijn. Met de schuldverklaring in de hand wordt vader Van der Zee verzocht een inmiddels door rente opgelopen bedrag van honderdduizend gulden (in die tijd de hoofdprijs van de Staatsloterij) cash op te hoesten! Het wordt een lange weg, want de onderhandelingen verlopen in een grimmige sfeer en de erfgenamen dreigen met grote claims. Met hulp van oudste schoonzoon en fiscalist Jan van den Eijnden kan een regeling worden getroffen, waarvoor vader onder meer zijn bezittingen in een stichting onderbrengt en het leven wat soberder moet. Maar, zeker ook op aandringen van de kinderen, genieten vader en moeder op hun oudere dag nog met volle teugen van de betere tijden. Moeder Corrie overlijdt echter plotseling in 1973 op 66-jarige leeftijd op

Vader met de Kaiser Frazer in Oostenrijk, 1949

Tenerife na een complicatie van voedselvergiftiging, astmatische bronchitis en suiker. Op een zonnige zaterdag in mei 1976 sta ik met Annemieke op 't Landje tussen de rompen van een zojuist gerestaureerde houten Polynesische catamaran. Zoals wel meer gebeurt, glijdt bijna onhoorbaar de glimmende bronskleurige Jaguar XJ6 bij ons het pad op. Vader in een smetteloos crèmekleurig linnen pak met witte Borsalino hoed en bruin-witte Brooks. "Zo jongens, waar zijn jullie mee bezig?"

"Vader, dit is een boot met een groot dekterras en we wachten tot het gaat regenen. En als het weken geregend heeft, gaat-ie drijven tot boven de bomen." Vader lacht en voelt nattigheid. "Dan nemen we twee schapen, twee ganzen, twee honden, twee kippen, twee duiven en twee pauwen die hier op 't Landje rondlopen. En met de zuidenwind drijven we dan richting Soestdijk en kunnen we u nog net op de derde etage van uw flat oppikken!" Vader was een godsvruchtig man en spotte niet graag, maar herkende het Bijbelse verhaal van de Ark van Noach. "Tjonge, jonge, jullie zijn me ook een stelletje, hoor!" En hij rijdt weer weg.

Een uur later belt broer Sjoerd. Vader is in de benedenhal van zijn appartementenflat in een stoel onwel geworden en gestorven. 81 jaar oud. Prachtig!

Elfjarige Jelle in de tuin met Paul van Scherpenzeel en Frans Schuurmans, 1949

Op de step

Wij hadden een groot gezin. Vier broers en twee zusjes en nog twee oudere halfzusjes en een halfbroer, opgegroeid in de oorlog in en rond een grote villa in Bilthoven. Een grote zolder, een grote tuin en een groot achterbos. Een levendig gezin met een hardwerkende moeder en een ondernemende vader die altijd op reis is. De verstandhouding tussen de jongens is nuchter en soms nietsontziend. Alleen broer Hans heeft daar moeite mee. Voor mij als vierde in de rij was er nooit iets nieuws. Ik krijg opgelapte kleding en spullen van anderen. Op zolder spelen, hutten bouwen en op straat voetballen vormen de hoofdactiviteiten. Ik verveel me nooit en red mijzelf altijd. Ik ben ook niet afhankelijk van iemand. Een bijzonder kind, zou je zeggen.

De familie heeft een boot op Loosdrecht bij de Vrijbouter. Een zestienkwadraats BM, de 1491 Eeltjebaes, genoemd naar de grootste Friese jachtenbouwer Eeltjebaes Holtrop van der Zee, een broer van mijn vaders grootvader. Hoe de vaarafspraken waren weet ik niet meer, maar mij restte een ondergeschikte rol. Mijn oudste broers Sjoerd en Jan waren de

leiders, mijn jongste broer Frank was het maatje van Jan en mijn oudere broer Hans en ik sloten ons, zoals bij voetballen, in de tweede garnituur aan.

Op een zomerse dag kom ik om een uur of tien buiten en merk ik dat mijn broers weg zijn.

“Waar zijn de jongens?” vraag ik in de keuken. “Die zijn naar Loosdrecht.” Verdomme,

Annemieke, Jan, Frank, Hans en Jopie op Eeltjebaesboeier Maartje, 2004

denk ik als achtjarige, met nog zeker tien jaar christelijke opvoeding voor de boeg. Ik ben verneukt. Alle fietsen weg. Alleen de ontgroeide gammele rode step met slappe luchtbandjes zie ik in de garage staan. Nee toch, flitst het door mijn hoofd. Hoe ver is het? En hoe weet ik de weg? Bij de Mauritshoeve het bos in. Dat is mijn ankerpunt halverwege, denk ik.

Ik pak de step, pomp de banden op en zoef onwennig en zonder afscheid te nemen van moeder, maar bruisend van adrenaline, het grindpad af richting Maartensdijk. Tot de Mauritshoeve gaat de tocht in blinde gedrevenheid. Ik step het bospad van kolengruis op en begin tekenen van vermoeidheid te voelen, maar ik zet door. Als ik aan de Oud Loosdrechtsedijk begin, ben ik kapot. Maar er is natuurlijk geen weg terug. Op de Vrijbuiten leggen na een uur de jongens aan voor een tussenstop. “Hoe kom jij hier?” vragen ze. “Op de step.” “Op de step?” “Ja, op de step!” Volgens mij is het ongeloof bij mijn broers na meer dan een halve eeuw nóg niet weggeëbd...

De terugweg hebben we als broers in vrede gemaakt, met steuntjes in de rug als het te zwaar werd. Zo is het altijd overigens gebleven. We zijn heel goed met elkaar.

Ik herinner het me als een zegetocht.

The Rainy City Seven, 1962

Blow that horn!

Muziek is van jongs af aan een stuk van mijn leven geweest. Met zes kinderen in vaders naoorlogse nieuwe Amerikaan zijn we de koninklijke familie op weg naar Noordwijk, wat vooral kwam door moeders mooie witte hoed met witte gaasvoile. Ik zit dan opgevouwen achterin tussen vechtende broertjes. Maar ik heb mijn mondharmonicaatje meegenomen en speel het melodietje van Circus Renz. Als de herrie achterin te erg wordt, waarschuwt moeder: “Als jullie niet ophouden gaan we weer terug.” Om even later te zeggen: “Neem een voorbeeld aan Jelle, daar heb je geen last van.” Voor mij riep dat ambivalente gevoelens op, want roem deed me wel wat, maar ik wilde geen braver ventje zijn dan mijn broers.

Bij de welpen op de padvinderij zag en hoorde ik in het oude stadion Galgenwaard in Utrecht op een soort nationale manifestatie voor het eerst drumbands en trompetterkorp- sen. Tambour-mâitres slingeren hun tamboerstaf hoog de lucht in en midden in de band lopen stoere kerels met een grote trom met tijgervellen op hun borst en zwaaien hun don-

zen stokken soms links rechts over de drum heen. Achterin komen dan een stuk of acht hoornblazers. Het maakt veel indruk op me.

Als ik overga naar de padvinders mag ik ook mijn longen en lippen wagen aan een signaalhoorn van de drum- en hoornblazersband in oprichting. Al gauw besef ik dat een signaalhoorn maar een stuk of zes basisnoten heeft, wat een beperkt repertoire betekent. Thuis blazend wil ik méér. Waar haal je die halve tussennoten vandaan, die je in elk liedje tegenkomt? Zoeken met je lippen? Afstoppen met je hand in de beker? Het lijkt te helpen. Een aluminium koffiefilter lijkt op een echte demper, blijkt precies in de beker te passen en tempert de luchtstroom dusdanig dat ik ook tussennoten en daardoor complete melodieën kan spelen. Ik heb een *look-alike* trompet!

Ondertussen schuim ik op de hockeyclub van mijn broertjes en zusje in de materiaalkeet achter het clubhuis tussen de heerlijk ruikende oude leren cricket- en hockeyspullen. Bij oefenpartijtjes mag ik als nog-niet-lid met cricketlegguards in de goal staan, waar ik met blauwe plekken aardig overleef. In die ouwe keet hoort een jongen van mijn trompet-

pogingen. Of ik een keertje wil meespelen met de Four B's, de Bilthovense Betere Bop Band, inclusief theekistbas? Nog nooit zo'n vraag gehad. Hoe gaat dat? *When the Saints go marching in?* Ik weet het niet meer. Als braaf padvindertje weet je ook niet zoveel van wereldse muziek.

Het wordt de droomwereld van een kind. Dat zie ik nu aan mijn kleinzoon. Binnen een jaar spelen we op Het Nieuwe Lyceum, de hockeyclub en worden we nog een paar keer wegens succes geprolongeed. Huisfeestjes, scholen. Op een hockeyfeest in De Schouw bij het station komt de keeper van het eerste elftal Bob Dorhout Mees, mijn latere voorganger, naar me toe vol verbazing over die koffiefilter. "Hoe doe je dat? Ik heb nog een oude trompet thuis. Kom maar bij me langs." De volgende morgen heb ik hem, geloof ik, uit zijn bed gebeld en gaat er een wereld voor mij open. Een echte trompet waar ik geen raad mee weet! Drie ventielen zonder logica. Het is toch goedgekomen. Via een harmonie-lesboekje heb ik me vertrouwd gemaakt met de posities van de ventielen om zo melodieën te spelen. De ventielkeuze bij elke noot zit nu op gevoel in mijn hoofd. Er is bij mij geen relatie tussen het zien van noten op een partituur en de keuze van welk ventiel, zoals geschoolde musici

ZELT - MUSIK - F...

Freiburg

Spiegeltent Swingband op het Zelt Musik Festival in Freiburg, 1995

dat hebben. Ik moet een melodie eerst horen om te kunnen spelen. Je zou zeggen bijna makkelijker. Er is een foto uit 1954 waarop ik met klarinettist Din Binkhorst sta, door Din met de zelfontspanner genomen in ons tuinhuisje, waarop we nep spelen alsof we al jaren bezig zijn. We kenden misschien drie nummertjes...

Ik kan me niet meer herinneren wanneer en hoe de eerste complete band, The Central Country College, ontstond en ik ook leider werd. Het zal ongeveer 1955-1956 geweest zijn. Misschien is het wel mijn grote ouderlijk huis, waar een piano staat en muziek maken door mijn moeder goedgevonden wordt. Hetzelfde geldt voor de familie van bassist Rob Bergman: veel kinderen, een piano en een serre voor muziek. De trompet speelt in de jazz een leidende rol en dus word ik op school de initiator voor feesten en partijen. Zo ontwikkelt zich een muzikale carrière, waarin ik voor de goede zaak vaak het actief middelpunt ben. Het leiderschap is nooit ter discussie geweest.

Van 1958 tot 1964 wordt de nieuwe orkestnaam Rainy City Seven, een naam die eerder al in de Bergman-familie is gehoord. De band wordt de beste in de regio en een topper bij

studentencorpora, middelbare scholen en hockeyclubs in het land, maar heft zichzelf op nadat studies zijn beëindigd en andere zaken in het leven belangrijker worden. Ik speel in verschillende kleinere bezettingen tot 1978, wanneer in Bilthoven in Wim van Miltenburgs

*Spiegeltent Swingband, afscheid
havenmeester KWVL, 2008*

Milty Bar op elke eerste vrijdag van de maand een succesvolle jazzclub ontstaat onder de naam Jazz on Holiday, omdat we nu muziek van Billy Holiday en Fats Waller spelen.

In 1982 treed ik toe tot The Dixie-O-naires, waarmee ik zes jaar intensief heb gespeeld, met een 17-daagse tournee langs jazzclubs in de Verenigde Staten als hoogtepunt.

In 1988 ben ik het intensieve spelen, de Dixieland, de banjo en het routineuze repertoire zat, en neem in goede harmonie afscheid om letterlijk met meer *piano* en swing de basis te leggen van de Spiegeltent Swingband. Het is nu een kwestie van niet te weinig spelen om de embouchure en de vaardigheid niet te verliezen. Ik kan weken zonder spelen en schaam me wel eens, want ik speel met jongens die misschien wel geen week zonder muziek willen en kunnen.

Wanneer je mij ziet spelen, denk je dat het mijn lust en mijn leven is, maar ik kan zonder. Als mijn fijne orkestleden mij niet bij de les zouden houden, zou ik door al mijn andere interesses misschien al nooit meer spelen!

't Landje in 1965, volkomen dichtgegroeid

Droomlandje...

Vanaf mijn twintigste ben ik mij van mijn fysieke vrijheid bewust geworden. Waar ik leef of woon vind ik belangrijk. Ik werd mij ervan bewust dat dat niet in een stad of woonwijk mocht zijn, hoe het leven in de grote stad, zoals in Rotterdam en gedurende de tijd op de Academie van Beeldende Kunsten, mij ook toelachte. Het landschap van mijn ziel ligt buiten, verder dan menig ander durft of wil. Misschien is het tuinhuisje, Jelley's Music Hall – het staat er nog, achter op het terrein van mijn ouders in Bilthoven – wel mijn eerste vertrouwde buitenplaatsje geweest. Na de keuze om nooit in een stad te willen wonen, ga ik op zoek in mijn geboortestreek het Sticht. Binnen een paar jaar ketsen twee leuke afgelegen stekjes aan de Wieksloterdijk bij Soest en de Rading bij Nieuwe Wetering op het laatste moment af. Telkens met enige bitterheid constaterend dat ik niet vasthoudend genoeg ben. Je moet tenslotte altijd nog de financiering rond zien te krijgen en ik weet niet hoe je dat moet aanpakken. Van mijn vader met zeven kinderen verwacht ik niks. Op mijn 27ste wordt dat anders. De regio-editie De Bilt/Bilthoven van het *Utrechts Nieuwsblad* krijgt een eigen redacteur. Directeur Fon Koemans laat de man zelf naar een huis zoe-

ken, maar adviseert ook mij als lokale wijsneus in te schakelen. Ik raad hem aan om de melkboeren aan te schieten, want die weten als eerste wie er weggaat, en ook langs het politiebureau te gaan. Daar ligt immers de dagelijkse bron van veel journalistieke informatie. Deze laatste tip is goed. Flip Brink, een van de twee politiecommissarissen in de gemeente De Bilt, noemt een huisje achter in een bos, waar hij voor politieonderzoek was geweest. Er was een man gevonden, die al drie dagen dood was. Suiker en eenzaam, bleek later. Maar dit is zo afgelegen, dat kan hij zijn vrouw en kinderen niet aandoen, zo meldt hij mij tussentijds op een ochtend op de krant. "Afgelegen? Maar waar dan?" vraag ik. "Langs de Amersfoortseweg, of een parallelweg ervan richting de golfclub." Het spookt door mijn hoofd. Ik ken de hele buurt, maar de parallelweg van de Amersfoortseweg...? Zijn we daar met onze jazzband niet eens op Koninginnenacht met een gehuurde Volkswagenbus bijna door een dronken veewagenchauffeur van de weg gereden?

In de lunchpauze scheur ik naar de parallelweg. Twee ingangen met gesloten groene hekken en geen huis te zien. Als een insluiper loop ik toch het pad op en zie op afstand een houten huisje met vuilrode dakpannen. Mijn hart klopt in mijn keel. *My God*, dit is te groots om te bevatten. Hoe kom ik hierachter?

In het kadaster vind ik de naam van de eigenaresse, een ongehuwde apothekeres in de Utrechtse Ramstraat. Zomerhuisje uit 1934 op 2,8 ha grond, waar zonder bestemmingsplan ooit een nieuw boswijkje rond De Pan gepland was. Ik trek de stoute schoenen aan en bel haar op. “Mevrouw, ik ben een buitenmens, als dit landje ooit vrijkomt, zou ik er dan mogen wonen?” Ze aarzelt en zegt dat ze nog niet weet wat ze met het huisje gaat doen. “Wat moet ik nou met u?” zucht ze ten slotte. “Ik stuur u een brief met mijn gegevens en u belt mij wanneer het u ooit uitkomt. Ook al duurt het nog twintig jaar,” antwoord ik. Zo geschiedde.

Twee weken later belt ze terug. De gemeente De Bilt zoekt voor een transportbedrijf met twaalf zandauto's een ruim terrein. Dit landje is er zeer geschikt voor. Maar dat wil ze nou net helemaal niet. Of ik er wat aan kan doen? Ik naar het bureau Huisvesting in De Bilt en vraag als iemand woonruimte zoekt en een huurhuis op het oog heeft, hoeveel kans hij heeft dat hij dat huis krijgt? “Alleen wanneer de eigenaar schriftelijk zijn voorkeur voor de nieuwe huurder geeft,” is het antwoord. De eigenaresse heeft daar geen moeite mee. “Stuurt u maar een tekst, dan teken ik wel.” Wat een cruciaal moment! Ik heb nachten slecht geslapen. Weer een maand later heb ik de toestemming van de gemeente in de bus

't Landje, voorjaar 2009

en lijkt de zaak beklonken. Lijkt, want het huisje blijkt nog een vaag atelier te zijn voor een wereldvreemde en besluiteloze tekenleraar, nota bene van het Montessori Lyceum in Zeist, met ene Annemieke Kemper als onwetende leerling. Pas na zware druk van het bureau Huisvesting zwicht de twijfelaar voor een flat op negen hoog, waar hij uiteindelijk van spijt wel wil afspringen. 't Landje wordt mijn leven.

Ik woon en leef er nu ruim veertig jaar en ik heb er alles gevonden wat ik zocht. Afgelegen, vrij en bevattelijk, niet te groot. Eerst werk ik er me in het zweet voor het achterstallig onderhoud. Totaal overgroeid, vochtig, enkelwandig, geen gas en zo weinig spanning dat bij elektrisch douchen op De Pan, mijn zwartwit televisiebeeld kleiner wordt. Vervolgens word ik een halve veehouder met een veestapel van honden, schapen, kippen, ganzen, pauwen en duiven. Ik kan me er helemaal in verliezen. De laatste twintig jaar is het een tuinparkje geworden, waarin mijn rol voorwaardenscheppend wordt en aan huis en tuin door Annemieke veel kwaliteit wordt toegevoegd.

Nu ik letterlijk in de herfst van mijn leven ben, besef ik dat 't Landje toch de plaats is geweest waarop ik de grote beslissing heb genomen om uit de vaste baan te stappen en terug te keren naar het vrije leven van Hector Malots *Alleen op de wereld*.

Johnny Weissmuller op 't Landje, 1970

Tarzan in De Bilt

Nederland is een zwemland. Eén van de uitersten op dit gebied is in de jaren zestig Herman Willemse. Hij ontdekt dat in Egypte, Argentinië, Canada en Amerika uit zwembalorigheid langeafstandwedstrijden worden georganiseerd, waarbij vergeleken de Kanaal-oversteek een oefeningetje is. Om het toerisme te promoten kun je in Atlantic City zo 25.000 gulden bij elkaar zwemmen. Herman Willemse doet dat ook en wel vijf keer winnend. “Waar denk je aan tijdens het zwemmen?” vroeg ik eens. We worden het erover eens: “Bij elke armslag: die is voor Herman en de volgende die is voor de fiscus.”

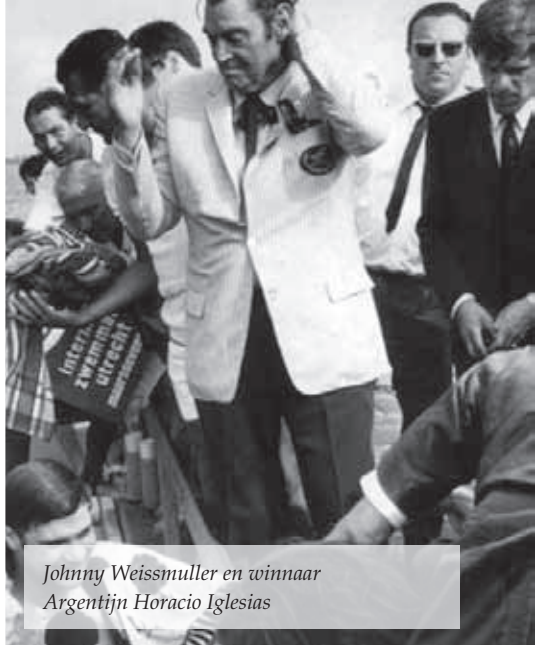
Een leerling van Herman Willemse, Johan Schans, ziet het succes ook wel zitten en komt in 1970 bij mij op de pr-afdeling van het *Utrechts Nieuwsblad*, met het verzoek om sponsoring. “Ga eerst maar eens 25 kilometer proefzwemmen in het Amsterdam-Rijnkanaal tussen Nigtevecht en Utrecht,” is mijn antwoord. De krant kondigt de poging op een zondagmiddag aan. De reactie is overweldigend. Heel Utrecht leeft mee en in de loop van de dag groeit de belangstelling langs het kanaal uit tot tienduizenden mensen. Een jaar later

willen we het kunstje weer flikken, maar nu met de groten der aarde op dit gebied, zoals de Egyptenaar Abou Heif en de Argentijn Horacio Iglesias. Van Herman Willemse heb ik al gehoord dat Johnny Weissmuller beschermheer is van de Wereld Federatie van Langeafstandszwemmers. “Heb jij zijn telefoonnummer?” vraag ik. “Florida zoveel-zoveel”, is het antwoord en “denk om het tijdsverschil van zes uur.”

Met trillende hand draai ik het nummer. “This is Jelle van der Zee from The Netherlands, mag ik je als beschermheer uitnodigen in Utrecht?” “Ik moet het aan mijn (vijfde) vrouw vragen, bel me morgen terug,” antwoordt de vriendelijke 66-jarige Tarzan. Twee maanden later zit Tarzan op 't Landje in De Bilt rustig een blaadje te lezen. “You know, Yellah, they never let me sit down and feel at ease like you do. Thank you.” Later op de avond draait de NOS voor deze gelegenheid een heerlijke Tarzanfilm met krokodillen in het oerwoud. De film wordt na het journaal op mijn voorstel voorafgegaan door Johnny in het Amsterdamse Bos met zijn oerwoudkreet, die hij van zijn Oostenrijkse grootvader geleerd had, met vervolgens een uitnodiging om de film te bekijken.

De vermaardheid van Weissmuller grenst aan het ongelooflijke. Als hij op Schiphol een ontvangst krijgt, compleet met aap Cheetah, herinnert Johnny zich de uitreiking van twee gouden medailles op de Olympische Spelen van Amsterdam in 1928. “Hay, Yellah, is Queen Willamienah (1880-1962) still alive?” Tijdens een lunch in Hotel Den Treek komt een oude boerin in het zwart langs, die met trillende stem

Johnny herkent: “ I see you, I see you, Tarzan!” Mijn lef en doorzetten wordt rijkelijk beloond. Bij zijn vertrek krijg ik een boek van Johnny met de opdracht ‘To My Good Friend Jelle’. Sindsdien ben ik wereldberoemd.

*Johnny Weissmuller en winnaar
Argentijn Horacio Iglesias*

dag

1974

Dag, krant!

De grootste beslissing in mijn leven is misschien wel mijn afscheid bij het *Utrechts Nieuwsblad* geweest. Voor velen een bijna sensationele gebeurtenis. Zo onverwacht, zo ingrijpend.

Ik had het in deze omvang al een keer eerder meegemaakt. Eén van mijn latere beste vrienden, de in 1992 onverwacht overleden Freddie Hooghiemstra, was adjunct-directeur bij Olland in De Bilt, een degelijk familiebedrijf met mooie snelwegers voor winkeliers. Freddie had voor alle grote stations in Nederland een plan van de eerste openbare koffiemarkt opgezet. Op één van zijn buitenlandse reizen had Freddie een Canadees ontmoet die een *fresh brew*-patent had, dat in plaats van doorgekookte prutkoffie versijpelende espressokwaliteit leverde. Een doorbraak *avant la lettre* in koffiedrinken. De oude Olland zag het echter niet zitten. Voor Freddie aanleiding om zijn droombaan – hij was voorbestemd om Olland op te volgen – per drie maanden op te zeggen. Een schok voor iedereen die Freddie en Olland kende.

Ik doe over mijn grootste beslissing welgeteld één dag en één nacht. Maar er is toch wel

wat aan voorafgegaan. Ik zit al een dikke twaalf jaar de krant te promoten en ik heb vrijheidsdrang. Voor de popdanseres Penney de Jager heb ik bijvoorbeeld al een managementbureautje opgezet. Eén collegiale negatieve opmerking heeft het afscheid bij de krant vergemakkelijkt. Financieel directeur Joop Nieuwenhuis is de grootste streberige slapneus met wie ik ooit heb mogen samenwerken. Moet je nagaan: hij heeft mij nooit benadeeld, het is pure negatieve chemie, maar ik accepteer hem met tegenzin. Hoe ver dat nog kan gaan, word ik mij bewust als chef sport en persoonlijke vriend Frans Henrichs een keer mijn kantoor opgefokt en verongelijkt binnenloopt en verzucht: “Als Fon Koemans (hoofd-directeur en ons beider *godfather*) hier weggaat, ben ik ook weg!” Een jaar later is Koemans dood. Hersenbloeding in de stijlvolle 17e-eeuwse directiekamer. Het uur van de waarheid. Henrichs blijft, hij heeft gezondheidsproblemen. Maar ik denk: “Wat doe ik nou?” Het vlammetje gaat wakkeren. Een jaar later komt een door mij aangenomen ontwerper 's morgens mijn glazen kantoor binnen en zegt: “Zag je die man met wie ik net langsliep? Hij heeft zijn studio verkocht en vertrekt deze maand voorgoed naar Frankrijk.” Dat is pas lef, denk ik. Kan ik dat ook? Kan ik dat ook? Kan-ik-dat-ook? Het spookt door mijn hoofd. Wat zal het betekenen? Is mijn werk te overzien, is mijn bureau overzichtelijk? Wat ligt er

in mijn kast, wat ligt er in mijn archief? Toen Koemans doodging, werd het ook geen puinhoop en draaide het werk en de wereld dezelfde dag nog door. Hoeveel aanloop moet ik nemen om weg te gaan? Als ik het vandaag zeg, heb ik geen plan en gelooft niemand me. Ik ga tussen de middag naar huis, maar het blijft spoken in mijn hoofd. Als ik ga, dan geen gezeur, geen twijfel, geen weg terug. 's Middags bel ik de ontwerper en vraag hem of hij even een foto van me wil maken vóór het gebouw. Als ik tijdens de *photoshoot* kijk of ik voor het door mij ontworpen logo van de krant sta en mijn hand zwaaiend omhoog hef, vraagt de ontwerper of ik soms "Dag" ging zwaaien. "Je weet nooit," antwoord ik.

Het idee van een plotseling vertrek wordt steeds sterker. Op mijn IBM-typemachine (met het bolletje) schrijf ik een korte tekst dat het na twaalf jaar mooi genoeg is geweest en bedank ik iedereen voor de vriendschap en samenwerking. Met plakletters plak ik het woord DAG bij mijn hand op de foto en wandel ik naar een klein offsetdrukkertje om de hoek. Of een wit leafletje met de DAG-foto met bijschrift de volgende morgen klaar kan zijn? Hij kan zijn ogen niet geloven, maar zegt toe. Als ik naar huis rij, komt de adrenaline op gang. Ik heb me inmiddels voorgenomen er in elk geval een nacht over te slapen, wat ik overigens vaker doe. Maar die slaap is maar heel licht. Of ik de *Bank of England* ga kra-

De pr-man deelt de prijzen uit...

ken, zo ongewis is mijn verwachting van hoe het zal gaan. De honderd leaflets zijn de volgende morgen klaar en mijn eerste meeting begint. Promotie- en wervingmen- sen brengen verslag uit en gaan vol goede moed weer een week op pad. Om 11.00 uur volgt stafoverleg over exploitatie, adver- tenties en werving. Directeur Joop Nieu- wenhuis opent de bijeenkomst met “is er nog iets belangrijks?”, want hij moet weg. Ik meld dat ik mijn baan ga opzeggen. Hij kijkt me verschrikt aan en zegt: “Daar moe-

ten we het dan maar een andere keer over hebben.” “Dat gaat moeilijk,” antwoord ik, “want ik ben vandaag voor het laatst.” “Dat kan niet, en zeker niet volgens de CAO,” antwoordt hij en beent de directiekamer uit.

“Sorry, jongens,” zeg ik tegen de verbouwereerde achterblijvers, “het is echt waar”, en ik

deel de eerste leaflets uit. Via het directiesecretariaat gaat het naar boven langs alle redactie burelen waar ik de beste contacten mee heb, haal een onyx-olifantje van mijn bureau, cadeautje van mijn eerste ware liefde en ga vervolgens langs de administratieve afdelingen en het technisch bedrijf. Ik voel me een vuurwerkaansteker, die binnen de kortste tijd zoveel mogelijk lontjes moet aansteken en geen tijd heeft voor toelichtingen. De tekst spreekt toch voor zich? Bij de parkeerplaats staat één van de promotiemannen van de eerste ochtendmeeting met het leaflet in zijn hand, geëmotioneerd en verbijsterd. Hij kan geen woorden vinden. Ik lach hem toe en roep: “Joh, het leven gaat verder, maak er wat moois van”, maar het dringt niet tot hem door.

Als ik de achterstraat uitrij, lijkt het of ik aan een helikopter word opgetild boven het krantenbedrijf, boven Wittevrouwen, boven Utrecht, hoog boven Nederland en ik weet opeens hoe nietig zo’n vast baantje bij een provinciale krant is. De helikopter voert me naar huis, naar ’t Landje, waar ik de honden losmaak en het bos inwandelen. Ik nestel me in het zachte bosgras tegen een boom. Het ultieme laat-de-boeren-maar-dorsen-gevoel. Ik ben helemaal vrij.

Parkeerwachter Jelle en schoonmaakster Annemieke voor De Spiegel tent op 't Landje, 2005

Ware liefde...

Je ziet wel eens een overlijdensadvertentie met hondenpoten. Ik heb daar een dubbel gevoel bij. Van die overdreven hondenliefhebbers, met liefst kleine, aangeliijnde langharige hijgerige kuttenlikkertjes. Bah!

Maar het kunnen ook ware liefdes zijn. Je hebt honden die in ruil voor de tijd die je aan ze moet besteden, liefde teruggeven. En soms is dat ware, onvoorwaardelijke liefde. Ik heb in mijn leven meerdere honden gehad, waaronder zeker twee ware liefdes. Van die honden die hun plek en avontuurtjes weten, maar altijd oog voor je houden en een dikke maat worden. Die hoef je ook nooit te roepen. Ik heb ook een paar vrienden die ik nooit hoef te roepen, maar er op de een of andere manier wel altijd zijn. Voor mij ook ware liefde.

Bij vrouwen ligt het anders. Die zijn er natuurlijk om lief te hebben. Ik heb er een leuk aantal liefgehad, maar ware liefdes? Drie misschien. De eerste twee, daar houd ik nog steeds van, al zijn ze anders geworden. Ik zou er niet meer mee kunnen leven. De laatste liefde is mijn echte ware liefde. Hoe kan het zo komen?

Annemieke heeft in de begintijd dat wij elkaar leerden kennen zich zo fantastisch en op

Honeymoon silver wedding op kasteel Keppel, 2009

discrete afstand onmisbaar gemaakt, dat ik de weddenschap met haar dat ik voorlopig niet zou trouwen, aan haar verloren heb. Veel vrouwen hebben het waanzinnige vermogen om hun eigen voorkeuren ondergeschikt te maken aan die van hun man. Misschien

het oude beeld van de vrouw des huizes die haar plaats kent achter de grote man die de jacht of het geld binnenbrengt. Ik heb het met mijn ouders ook meegemaakt.

Maar er zit natuurlijk ook aanleg in. Vrouwen kunnen er geweldige voldoening uit halen om het met hun man goed te hebben. Daar zouden sommige mannen nog eens over moeten nadenken. En Annemieke is zo'n wereldster. Als ze voor mijn geweldige idee van de Driversclub voor automobilisten met een glaasje op haar baan opzegt, slaat de eerste vonk al over. Dit is een doentertje! Een jaar later pakt ze ook nog even mijn kantoorwerk erbij en wordt ze de leukste assistente die ik ooit gehad heb. De rest is bekend. Ze heeft me gewoon veroverd en ik heb er nog geen dag spijt van gehad. Oneindige ware liefde! Ze is nu de baas van de tent hier. Steengoed! Wel even wennen voor veel mannen.

En ikzelf? Heel veel leuks gaat als vanzelf. Dat is mijn talent en ook nog een keer mijn vak. Mijn hoogste streven is echter, heb ik ontdekt, om beschermer van ons goed te zijn. Veel van mijn handelen is erop gericht dat we hier, zo afgelegen, veilig en goed leven. Behoeven voor onverstandige dingen en gevaren. En dus soms ingrijpen. Niet altijd leuk, maar dat is mijn ware liefde.

*The Famous Spiegeltent.
Jelle met tentmeester Kees Eijrond, 1979*

Mr Spiegel's Famous Spiegeltent

Mijn leven is een mengeling van afwisseling en geluk. Maar geen gebeurtenis is zo het resultaat geworden van mijn persoonlijke ongebreideldeheid, onbevangenheid, durf en creativiteit als de 'vondst' van 'De Spiegeltent'.

De vrijheid die mij ten deel valt bij het losmaken van het *Utrechts Nieuwsblad* geeft grond aan een oude wens om ooit eens een eigen jazzclub te hebben, in welke vorm dan ook. Al dromend en denkend wordt mij duidelijk dat een jazzclub ook een horecavoorziening betekent, met alle formele eisen van dien, anders zal geen brouwerij mij willen steunen. Dus volg ik met Annemieke, inmiddels mijn echte maat, de cursus Caféhoudersbedrijf. Je zit daar tussen vage types, die de droom van een vaste tent behoorlijk temperen. Ik wil eigenlijk het liefst een ongebonden club hebben, waarmee je bij wijze van spreken kan inpakken en wegwezen. Ik schets twee platte wagens van $12 \times 2,5$ meter naast elkaar, waarvan de wanden van $12 \times 2,5$ meter neergeklapt konden worden tot 15×12 meter oppervlakte, waarop een tentzaal van 180 m² met vaste wanden kon worden gebouwd. Maar

Mr Spiegel, 1988

met maximaal 180 bezoekers à f 5,- kan ik nauwelijks een bandje betalen, laat staan een speciale constructie met twee platte wagens en nog geld verdienen. Geen goed idee dus. Het moet een soort poffertjessalon worden, heb ik inmiddels ontdekt. Die zijn 12 meter breed en veelheden van 6 meter diep. Een advertentie in het vakblad *De Kermisgids* levert nauwelijks reacties op, tot de beheerder van de Pyramide van Austerlitz mij belt. Hij heeft geen poffertjessalon,

maar wel iets wat ervan te maken is als je er een paar roodgeruite gordijntjes in hangt, kleden over de dansvloer legt, schilderijtjes voor de spiegels hangt en de bar vervangt door de poffertjesoven. Het blijkt een oude Belgische danssalon uit de jaren twintig. An-nemieke en ik kijken elkaar aan en denken: dit kan toch niet waar zijn, dit is de jazzclub die we zoeken, maar dan tien keer zo mooi en... losvast! De koop gaat met veel omwegen

ongezien door en doet niet onder voor de gelijktijdige geboorte van onze dochter Sanne. ‘*Jelle’s babies*’ schrijft een Schotse columniste jaren later als we in Edinburgh zijn. Met ups en downs krijgen we onder onze merknaam Spiegeltent bekendheid in heel Nederland en ver daarbuiten. Tot een eigen jazzclub komt het niet, verhuur aan festivals is een beter recept. Het wordt mijn *lovebaby* die, ondanks veel onzekerheden en risico’s, leidt tot trotse festivals in Europese hoofdsteden met beroemde bands en gasten, grote persoonlijke bekendheid in de branche en lekker geld verdienen.

Het onbetwist hoogtepunt in persoonlijke roem kreeg ik echter in Schotland toen een transporteur van mijn opleggers, niet wetend wat ‘spiegel’ betekent, mij aan de telefoon vroeg: “Are you Mister Spiegel?” Waauw! Hoger kon toch niet? De personificatie van mijn eigen succes was geboren. Ik heb nog enkele pogingen gedaan Mr Spiegel te verheffen tot een geregistreerd begrip, compleet met witte hoed en trompet, zodat ik als Charlie Chaplin of Colonel Sanders van de Kentucky Fried Chicken zó uit mijn eigen karikatuur kan treden en anoniem verder kan leven. Zo ver is het gelukkig niet gekomen. Ik zou er te veel werk aan hebben gehad en dat is nooit mijn bedoeling geweest.

Jelle stopt clubgenoot Frank Zweerts in nationale selectie, 1965

Niks over hockey?

Je hoort mij niet vaak over hockey. Ik heb een leuke hockeycarrière gehad, zo nét onder de top. Drie keer reserve Nederlands elftal, acht jaar keeper van de Golden Boys van Stichtsche en eervol uitgenodigd voor de illustere Batavieren. Niet slecht voor een jazzmuzikant, die soms tot vijf uur 's zondagmorgens op zijn trompet staat te scheuren. Ik koketteer er niet mee, maar de vriendschappen zijn voor eeuwig. De mooiste hockeyherinnering is een vergadering van de lustrumcommissie van De Batavieren bij ons thuis op 't Landje. Lustrumvoorzitter Freddie Hooghiemstra is aanwezig, secretaris Annemieke is aanwezig, penningmeester Jan Piet Fokker is aanwezig, toernooiplanner Gerard Overdijkink is aanwezig en ik ben er. Alleen André Bolhuis, goed voor de internationale contacten, is veel te laat. Na een uur grappen we wat over André en besluiten onze jassen klaar te leggen. Na een half uur verschijnen in de verte de koplampen van André's auto op het erf. Wij schieten de jassen aan, stormen de deur uit en nemen omstandig afscheid op de trap voor het huis, alsof de vergadering al is afgelopen. Ik heb zelden iemand lulliger zien kijken dan André op die avond. Of ik moet het zelf geweest zijn toen een *one night stand* met een grote koffer onder aan diezelfde trap stond met de mededeling: "Ik kom hier wonen!"

Frank, Irma, Sjoerd, Jelle en Jan op Jelle's Isle of Arran, 2003

Biografie

1938 | **Geboren** 8 maart
Soestdijkseweg 66 te Bilthoven.
Ouders: Sjoerd van der Zee
(1895), verffabrikant, geboren
te Groningen en Cornelia
Geertruida van Lent (1907),
geboren te Rotterdam
Twee zusters: **Irma** (1932) en
Joy (1944-1991), vier broers:
Sjoerd (1933), **Jan** (1934-2010),
Hans (1936) en **Frank** (1939).
Twee halfzusters: **Tiny** (1919-
2001) en **Pietje** (1922), één
halfbroer **Ety** (1920-1976)

1945-1949 | **School met den Bijbel** Den
Dolder

1949-1953 | **Van Dijkschool** Bilthoven

1953 | **Rijks HBS** Utrecht

1954-1955 | **Doorns Lyceum** en Internaat
Nieuw Ruimzicht Doorn,
opleidingsinstituut predikanten

1954 | **Eerste muzikale noten** op
trompet, The Four B's

1955-1957 | **Mulo Leyenseweg** Bilthoven
(einddiploma), thuiswonend

1957-1961 | **Academie van Beeldende
Kunsten Rotterdam** (HBO
Publiciteit)

1957-1964 | Leider jazzbands **The Central
Country College** en **The Rainy
City Seven**

1961 | **Verloving** 6 mei in Bilthoven
met schoolvriendin Anneke
Zuidema
(1939-2009)

1961-1973 | Directie-assistent/public
relations officer **Utrechts
Nieuwsblad**

1960-1968 | Keeper **eerste elftal** hockeyclub SCHC Bilthoven

1961 | Kernploeg **Ned. Elfтал Hockey**

1965 | Vestiging op 't **Landje** in De Bilt

1966 | **Huwelijk** 15/16 april in Bilthoven met Marijn de Koning

1970 | Tarzan **Johnny Weissmuller** naar Nederland gehaald voor internationale zwemmarathon

1971-1972 | **Coach eerste elftal** hockeyclub SCHC, kampioenschap, terug naar hoofdklasse

1973 | **Oprichting Z-promotions BV**, management en promotiebureau o.a. Penney de Jager

1973 | Moeder **Corrie van der Zee-van Lent** overlijdt op 66-jarige leeftijd op Tenerife aan complicaties t.g.v. suikerziekte, astma en hoge bloeddruk

1974 | **Vertrek bij** *Utrechts Nieuwsblad*

1974 | Vestiging als als **zelfstandig pr-adviseur** te De Bilt

1974-2002 | Adviesrelatie **Stichting Het Utrechts Landschap**

1974-1975 | **Duocoach** met John Elffers
nationale hockeyselectie Jong
Oranje, Europees kampioen 1974

1975 | Lancering idee **Driversclub**, met
Annemieke, chauffeursdienst bij
rijden met een glaasje op

1976 | **Ontbinding** huwelijk met
Marijn de Koning

1976 | **Coach eerste elftal SCHC**,
aansluiting hoofdklasse na
beslissingswedstrijd gemist

1976 | Vader **Sjoerd van der Zee**
overlijdt op 81-jarige leeftijd aan
hartstilstand

1977-1981 | Jazzclub **Jazz on Holiday** in
Milty Bar Bilthoven.
Ik speel in diverse orkesten

1978-1996 | Zomercottage **Laggan Cottage**
op Isle of Arran, Schotland

1978 | Host van mijn idool **Wild
Bill Davison**, Amerikaans
jazzcornettist

1978 | **Horecadiploma** Cafébedrijf

1978-1979 | Organisatie en publiciteit
Herdenking **Unie van Utrecht**,
samen met Annemieke Kemper

1979 | Geboren 20 april **dochter Sanne** met Annemieke Kemper te De Bilt

1979 | Aankoop 30 april van **De Spiegeltent** uit oude boedel

1980 | Televisieuitzending **Meer Geluk Met Minder Geld** in Sprekershoek

1981 | Schrijven van standaardwerk **Holland Hockeyland** met Jan Boerop

1982-1988 | Trompettist dixielandband **The Dixie-O-naires**

1983 | Aankoop tweede **Spiegeltent Idéal Palace** (later Galerie Palace)

1984 | **17-daagse toernee** door Verenigde Staten met Dixie-O-naires

1984 | Huwelijk 22 augustus met **Annemieke Kemper** te Lochranza (Isle of Arran)

1988 | Oprichting **Spiegeltent Swingband**

1991 | Jongste zuster **Joy overlijdt** op 46-jarige leeftijd aan borstkanker

- 1994 | Verkoop van **The Famous Spiegeltent** naar Schotland
- 1996 | **Wereldreis** met Annemieke naar Tahiti, Borra Borra en Samoa
- 1996 | Oprichting **VOF Het Van der Zee Idee** met Annemieke
- 2000 | **Afbouw advieswerk** met Het Van der Zee Idee, Annemieke wordt general manager
- 2002 | **Afscheidconcert** arbeidzaam leven Utrechts Landschap, 25 december

- 2003 | **Bootreis naar Zuid-Frankrijk** binnendoor met Grand Banks ZeeBries, 253 sluzen
- 2005 | **Openhartoperatie** 29 november, Antonius Ziekenhuis Nieuwegein, na medische sportkeuring
- 2006 | Jubileumboek *Het Wonder van Bilthoven*, 8 januari, 100 jaar SCHC
- 2006 | **Verkoop ZeeBries** en verwerving winter-**pied-à-terre** in Nice

Discografie

- 78 toeren The Rainy City Seven (1959), *Margie + South*
- EP Jimmy Walker Feetwarmers (1966), *Here They Are!*
- LP Jazz on Holiday (1980), *Remembering Clancy Hayes, Bob Scobey en Eddie Condon*
- LP The Dixie-O-naires (1985), *Live From The Heart Of Holland*
- CD Jelle van der Zee (2001), *My Favourite Tunes*
- CD Spiegeltent Swingband (2005), *Keep On Playin'*
- DVD Spiegeltent Swingband (2008), *Live in Fulco*, featuring Lils Mackintosh
- DVD Old Dixie-O-naires (2008), *Kerst Jazz in het Oude Tolhuys*

Publicaties

- De Batavier (1975), *Nederland aan de vooravond van kunstgras*
- *Holland Hockeyland* (1981)
- Utrechts Landschap (1990), *Natuurlijk hart van Nederland*
- Utrechts Landschap (2002), *De Landschapsgids*
- 100 jaar Stichtsche Cricket- & Hockey Club (2006), *Het Wonder van Bilthoven*

Externe link: www.zeesite.nl

YouTube

- Spiegeltent Swingband: *Just One Of These Things*, juni 2008
- Spiegeltent Swingband & Lils Mackintosh: *Careless Love*, september 2008
- Jelle van der Zee & Henk Sprenger: *Do You Know What It Means To Miss New Orleans?*, juni 2009
- Spiegeltent Swingband: *Sir Duke*, september 2009

Op een zondagavond in 1980, vóór Studio Sport, zien miljoenen Nederlanders

Jelle van der Zee in het NOS-programma Sprekershoek.

Hij pleit op een gele button voor Meer Geluk Met Minder Geld met minder

werken en dus minder geld verdienen, maar wél meer vrije tijd.

Meer tijd om zelf alles te doen, meer tijd voor anderen, om van het leven

te genieten en meer tijd voor avontuur. En de uitdaging of dat lukt.

Never a dull moment met het levenspanorama van deze ideeënrijke

vrijheidslievende muzikale clown uit het grote bos bij Bilthoven.